FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT WALTER VAN GERVEN

fremsat den 26. september 1991 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Kommissionen modtog i juli 1989 en klage fra tre erhvervsorganisationer (Associazione Nazionale Industrie Elettrotechniche e Elettroniche (ANIE), Italien; Groupement des industries de matériels d'équipement électrique et de l'électronique industrielle associée (Gimelec), Frankrig; Asociación nacional de fabricantes de bienes de equipo (Sercobe), Spanien), som repræsenterer fællesskabsproducenterne af enfasede elektriske motorer, med to hastigheder, som anvendes ved fremstilling af vaskemaskiner med lav hastighed (herefter benævnt »elektriske motorer«) [1]. I henhold til klagen importeredes tilsvarende elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet til dumpingpriser, hvorved en erhvervsgren i Fællesskabet påførtes skade. Da Kommissionen anså klagen for at indeholde tilstrækkelige beviser, indledte den en antidumpingprocedure [2].

Kommissionen drog på grundlag af undersøgelsen den konklusion, at importen af elektriske motorer med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet ikke havde påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade. Kommissionen havde udelukket Bulgarien fra undersøgelsen, fordi der ikke var konstateret nogen eksport fra dette land i 1988 og i undersøgelsesperioden fra den 1. januar til den 30. september 1989. Kommissionen afsluttede antidumpingproceduren ved afgørelse 90/399/EØF af 26. juli 1990 (herefter benævnt »den anfægtede afgørelse«) [3].

2. To af de tre erhvervsorganisationer, som klagede, nemlig Gimelec og Sercobe, samt to italienske producenter af elektriske motorer, nemlig Sole SpA og Nuova IB-MEI SpA, har sammen anlagt sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse. Sagsøgerne har til støtte for deres påstand fremsat følgende to anbringender: Det var med urette, at Kommissionen konkluderede, at importen af elektriske motorer med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet ikke har påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade (den anfægtede afgørelses 17. betragtning). Det var desuden med urette, at Kommissionen udelukkede importen med oprindelse i Bulgarien fra undersøgelsen (den anfægtede afgørelses 7. betragtning).

* Originalsprog: fransk.

1 — Disse elektriske motorer henhører under KN-kode 8501 40 90. Det skal bemærkes, at elektriske motorer af den beskrevne type kun anvendes i vaskemaskiner, der er bestemt for markederne i den sydlige del af Fællesskabet. På grund af det fugtigere og mindre solrige klima i den nordlige del af Fællesskabet har de vaskemaskiner, som sælges dér, motorer, som kan centrifugere med højere hastigheder.

2 — Meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse enfasede elektriske motorer, med to hastigheder, med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet (EFT 1989 C 286, s. 11).

3 — Afgørelse om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af visse enfasede elektriske motorer, med to hastigheder, med oprindelse i Bulgarien, Rumænien og Tjekkoslovakiet (EFT L 202, s. 47).

Formaliteten

3. Sagsøgerne har anført — hvilket Kommissionen ikke bestrider — at det fremgår af Fediol-dommen [4] og Timex-dommen [5], at de har søgsmålskompetence til at anlægge denne sag.

Jeg deler den opfattelse, at sagen for de fire sagsøgeres vedkommende kan antages til realitetsbehandling. Erhvervsorganisationerne Gimelec og Sercobe, som henholdsvis handler på vegne af en fransk og en spansk producent, er medunderskrivere af den klage over dumpingimport, som blev indgivet i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2423/88 (herefter benævnt »grundforordningen«) [6]. Sole SpA og Nuova IB-MEI SpA er de italienske producenter, på hvis vegne erhvervsorganisationen ANIE handlede ved sammen med Gimelec og Sercobe at indgive klagen.

Som generaladvokat Jacobs anførte i sit forslag til afgørelse i sagen vedrørende Extramet Industrie [7], følger det af Domstolens praksis, bl.a. af de nævnte Fediol- og Timex-domme:

»at et annullationssøgsmål kan rejses enten af en klager eller af en virksomhed, som — selv om den ikke selv har kunnet indgive klagen — har spillet en afgørende rolle i forbindelse med klagens indgivelse. Spørgsmålet kan i øvrigt rejses såvel mod en meddelelse til sagsøgeren om, at der ikke træffes nogen foranstaltning, som mod en forordning om indførelse af antidumpingtold«. (Forslagets 22. afsnit).

I betragtning af denne praksis mener jeg, at det søgsmål, som er rejst til prøvelse af Kommissionens afgørelse, kan admitteres.

Anbringendet om, at importen med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet ikke har påført skade

4. Kommissionen drog i den anfægtede afgørelses 17. betragtning den konklusion, at »importen af elektriske motorer med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet ikke har påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet væsentlig skade«.

Ifølge sagsøgerne bygger denne konklusion kun på to grunde: dels et fald i den pågældende imports markedsandel, dels at importen ikke påvirkede fællesskabsproducenternes priser.

5. Før jeg undersøger de argumenter, som sagsøgerne har fremsat for at godtgøre, at disse to grunde er forkerte, vil jeg gøre opmærksom på, at som præciseret i dommen i sagen Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet (præmis 50) [8], omfatter en undersøgelse af, om der foreligger skade, ifølge grundforordningens artikel 4, stk. 2,

4 — Dom af 4.10.1983 (sag 191/82, Sml. s. 2913).

5 — Dom af 20.3.1985 (sag 264/82, Sml. s. 849).

6 — Forordning af 11.7.1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1).

7 — Forslag til afgørelse fremsat den 21.3.1991 i sag C-358/89 (dom af 16.5.1991, Sml. I, s. 2501, på s. 2507); jf. navnlig afsnit 18-22.

8 — Dom af 11.7.1990 (forenede sager C-305/86 og C-160/87, Sml. I, s. 2945).

en række faktorer, idet dog hverken en enkelt eller flere af disse nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen. Det fremgår af den anfægtede afgørelses betragtninger, at den ikke udelukkende bygger på de to grunde, sagsøgerne har anført. I overensstemmelse med de i artikel 4, stk. 2, opstillede kriterier har Kommissionen taget en række faktorer i betragtning: importens omfang i absolut værdi og i forhold til forbruget i Fællesskabet (8. og 9. betragtning); importpriserne (10. betragtning); produktionen i Fællesskabet (11. betragtning); fællesskabsproducenternes udnyttelse af produktionskapaciteten (12. betragtning); fællesskabsproducenternes salg og markedsandel (13. og 14. betragtning); fællesskabsproducenternes salgspriser (15. betragtning); fællesskabsproducenternes fortjeneste (16. betragtning).

Som Kommissionen imidlertid selv har erkendt i duplikken, lå der en række »væsentlige faktorer« til grund for, at den konstaterede, at der ikke var forvoldt skade. Blandt disse faktorer var to faktorer, som i vidt omfang stemmer overens med de grunde, sagsøgerne har fremført, nemlig faldet i markedsandelen for importen med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet og stigningen i fællesskabsproducenternes salgspriser. Da der er tale om væsentlige faktorer, kan man ikke, som Kommissionen gør det i svarskriftet, hævde, at selv om sagsøgernes kritik af Kommissionens vurdering af disse to faktorer var begrundet, ville den anfægtede afgørelse alligevel være gyldig i betragtning af de øvrige faktorer, som var taget i betragtning. Sagsøgernes argumenter med hensyn til de to faktorer må derfor undersøges, uden at de øvrige faktorer af den grund mister deres betydning.

Faldet i markedsandelen for importen med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet

6. Indledningsvis har sagsøgerne taget forbehold med hensyn til pålideligheden af de oplysninger, som Kommissionen har anvendt til at fastlægge omfanget af eksporten med oprindelse i Rumænien og Tjekkoslovakiet. Oplysningerne stammer udelukkende fra de rumænske og tjekkoslovakiske eksportørers besvarelser af spørgeskemaerne om antidumping, de er ikke efterprøvet og stemmer ikke overens med sagsøgernes oplysninger.

Kommissionen har nærmere forklaret, at det er kutyme, at det talmateriale, som fremkommer ved besvarelserne af spørgeskemaerne, lægges til grund ved sådanne afgørelser, om muligt underbygget af Eurostat's statistikker. Sidstnævnte oplysninger, som oplysningerne i klagen over dumpingimporten i denne sag byggede på, udgør ikke beviser, da oplysningerne også omfatter andre produkter end dem, der er omfattet af antidumpingproceduren.

Heraf følger, at Kommissionen byggede sin afgørelse på de oplysninger, den med rimelighed kunne råde over. Sagsøgerne har desuden ikke fremlagt noget bevis, som kan rejse tvivl om disse oplysninger.

7. Sagsøgerne har dernæst anført, at Kommissionen tog udgangspunkt i den opfattelse, at grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), gør det til en nødvendig betingelse for at konstatere skade efter bestemmelsen, at den pågældende imports markedsandel er steget. De mener, at Kommissionen har fortolket bestemmelsen forkert ved at lægge denne opfattelse til grund.

Grundforordningens artikel 4, stk. 2, opregner de faktorer, som skal tages i betragtning ved undersøgelsen af, om der foreligger skade, og fremhæver, at »hverken en enkelt eller flere af disse nødvendigvis er udslaggivende for afgørelsen«. Dette indebærer, at det ikke er en nødvendig betingelse for at konstatere, at der foreligger skade, at den pågældende imports markedsandel er steget. Man kan dog konstatere ved blot at læse den anfægtede afgørelses betragtninger, at Kommissionen ikke udelukkende har baseret sig på faldet i markedsandelen for importen for at konkludere, at der ikke forelå skade. Som allerede anført (afsnit 5) tog Kommissionen hensyn til en række af de i grundforordningens artikel 4, stk. 2, opregnede faktorer, selv om den anså faldet for at være en væsentlig faktor, hvilket den inden for sit skøn lovligt kan gøre.

8. Sagsøgerne har også kritiseret, at Kommissionen ikke har bedømt skaden alene i forhold til det »frie marked« for elektriske motorer. De har anført, at når en del af fællesskabsproduktionen sælges inden for en koncerns »eget marked«, kan denne del ikke anses for at være genstand for normale kommercielle transaktioner, og er derfor ikke udsat for virkningerne af den underbudte import. De mener, at Kommissionen klart har forskelsbehandlet dem ved i denne sag at afslå at anvende sin faste praksis, som består i kun at tage hensyn til det »frie marked« i en situation som den ovennævnte. Såfremt Kommissionen havde fulgt denne fremgangsmåde, ville man have konstateret, at den pågældende import ikke alene havde en større markedsandel (39-40% og mere end 50% på det italienske marked), men også, at denne markedsandel var stabil eller i let stigning mellem 1986 og 1989. Sagsøgerne har desuden anført, at selv hvis importens markedsandel i forhold til det »samlede marked« kunne tages i betragtning, ville markedsandelen fortsat ligge på et betragteligt niveau — ca. 25%.

9. Hertil bemærkes, at i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, skal undersøgelsen af, om der foreligger skade, omfatte: a) omfanget af importen, b) priserne på importen og c) følgevirkningerne af importen.

Sagsøgerne har med rette anført, at importens *følgevirkninger* kun (generelt) kan vurderes på det »frie marked«. Som de anfører i stævningen, »er de priser, som anvendes inden for en koncern, 'overførselspriser', som ikke nødvendigvis afspejler den økonomiske realitet, hvorfor de ikke kan sammenlignes med de priser, som opnås ved normale kommercielle transaktioner med uafhængige købere«. Dette er i øvrigt grunden til, at Kommissionen, i forbindelse med undersøgelsen af importens virkninger på fællesskabsproducenternes priser og fortjeneste, henviser til indkøbspolitikken inden for den

koncern, som en stor fællesskabsproducent tilhørte (jf. afsnit 14 nedenfor).

10. Spørgsmålet om de faktiske priser og fortjenesten spiller dog ikke samme rolle, når der som i grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), er tale om at vurdere importens *omfang*. I henhold til bestemmelsen skal importens omfang undersøges:

»Især[9] for at fastslå hvorvidt (importen) er steget betydeligt enten absolut eller i forhold til produktionen eller forbruget i Fællesskabet«.

To ting fremgår af den citerede bestemmelse. For det første understreger bestemmelsen ved at præcisere formålet med den undersøgelse, som skal foretages, den særlige betydning, som fællesskabsinstitutionerne kan, for ikke at sige skal, tillægge en *stigning* i importen. Men som sagsøgerne selv bemærker, er den pågældende imports markedsandel alene set i forhold til det »frie marked« ikke steget mellem 1986 og 1989.

Derudover fremgår det af bestemmelsen, at såfremt stigningen i importen er relativt udtrykt, er det i forhold til *produktionen* eller *forbruget* i Fællesskabet, at den skal vurderes. Heraf følger det, at det som hovedregel er hele produktionen eller forbruget i Fællesskabet, dvs. det »samlede marked«, som skal bruges som sammenligningsgrundlag for at fastslå importens *markedsandel*.

11. Det er korrekt, at Kommissionen i enkelte tilfælde kun har anvendt det »frie marked« for at udtrykke udviklingen i dumpingimportens markedsandel. Man kan dog ikke hævde, at Kommissionens holdning i disse procedurer er en fast praksis. Kommissionen understreger, at fællesskabsinstitutionerne i antidumpingproceduren vedrørende importen af flerfasede elektriske motorer[10] i lighed med denne sag har vurderet importens omfang i forhold til det »samlede marked«. Kommissionen opregner desuden en række faktiske forhold — som sagsøgerne ikke har bestridt — der fik den til at antage, at importens andel på det »samlede marked« i denne sag kunne give et bedre billede af markedsudviklingen på grund af forbindelsen mellem de to markedssegmenter. Kommissionen har derfor anført, at de elektriske motorer, uanset om de er importeret eller har oprindelse i Fællesskabet, sælges på det samme marked og anvendes til samme formål, nemlig til fremstilling af vaskemaskiner. Desuden sælger de producenter af elektriske motorer, som står i forbindelse med vaskemaskineproducenter (nemlig det franske selskab Selni, som er forbundet med Thomson-koncernen, og det italienske selskab Sole, som nu er forbundet med Electrolux-koncernen), også til andre vaskemaskineproducenter til stort set de samme priser som dem, der benyttes ved salg til de vaske-

9 — På tysk »insbesondere«; på engelsk »in particular«; på dansk »især«; på spansk »especialmente«; på italiensk »sopratutto«; på græsk »idivw«; på nederlandsk »in het bijzonder«; på portugisisk »nomeadamente«.

10 — Rådets forordning (EØF) nr. 864/87 af 23.3.1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af standardiserede elektriske motorer, flerfasede, med effekt på over 0,75 kW, men højst 75 kW, med oprindelse i Bulgarien, Den Tyske Demokratiske Republik, Polen, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Ungarn, og om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig told (EFT L 83, s. 1). Domstolen har gennemgået forordningen i de domme, den afsagde den 11.7.1990 (forenede sager C-304/86 og C-185/87, Enital mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 2939, ovennævnte sag Neotype Techmashexport mod Kommissionen og Rådet, og forenede sager C-320/86 og C-188/87, Stanko France mod Kommissionen og Rådet, Sml. I, s. 3013, sag C-157/87, Electroimpex mod Rådet, Sml. I, s. 3021, og sag C-323/88, Sermes, Sml. I, s. 3027).

maskineproducenter, de står i forbindelse med. De omhandlede vaskemaskineproducenter (dvs. dem som henhører under Thomson- og Electrolux-koncernerne) køber også både importerede elektriske motorer og motorer, som er fremstillet af de to fællesskabsproducenter, som siges at være uafhængige (dvs. det spanske selskab IB-MEI og dets italienske datterselskab Nuova IB-MEI).

Kommissionen har desuden gjort gældende — hvilket sagsøgerne heller ikke har bestridt — at der kun kan sondres mellem det »frie marked« og det »eget marked« for et selskabs vedkommende, som tilhører en koncern, nemlig det franske selskab Selni. Det italienske selskab Sole, som i oktober 1987 overgik fra Zanussi-koncernen til Electrolux-koncernen, har nemlig ikke givet Kommissionen nogen oplysninger, på grundlag af hvilke der kan sondres mellem frie salg / bundne salg i årene 1986-1988.

Jeg mener derfor, at Kommissionen med rette kunne vurdere udviklingen i markedsandelen for importen på grundlag af det »samlede marked«.

12. Sagsøgerne har under retsmødet gjort gældende, at der er lighed mellem den situation, som foreligger i denne sag, og den situation, som forelå under den procedure, som førte til, at Rådet ved forordning (EØF) nr. 864/87 indførte en antidumpingtold på importen af flerfasede elektriske motorer.

Det er korrekt, at Rådet i forordning nr. 864/87 konkluderede, at den pågældende import havde forvoldt fællesskabsproducenterne skade og det på trods af, at importens markedsandel var faldet. Kommissionen har dog med rette fremført, at situationerne ikke kan sammenlignes. Som jeg skrev i mit forslag til afgørelse (34. afsnit) i de i fodnote 10 nævnte sager, blev den antidumpingprocedure, der gik forud for udstedelsen af forordning nr. 864/87, indledt for at undersøge, om de tilsagn om prisforhøjelser, der var afgivet af eksportørerne af de flerfasede motorer, og som var godtaget af Rådet og Kommissionen, var tilstrækkelige til at undgå dumpingimportens skadelige virkninger, som var fastslået i forbindelse med en tidligere procedure. Bortset fra at konkludere, at de tidligere trufne foranstaltninger ikke havde haft nogen virkning, var det normalt at konstatere et fald, om end det ansås for utilstrækkeligt, i markedsandelen for importen af flerfasede motorer. I denne sag drejer det sig imidlertid ikke om at konstatere, om skaden er ophørt, men om den foreligger. I denne sammenhæng mener jeg ikke, at Kommissionen har overskredet grænserne for sit skøn ved at lægge til grund, at faldet i den pågældende imports markedsandel var en væsentlig faktor for at konkludere, at der ikke forelå skade.

Importens virkning på fællesskabsproducenternes priser

13. Kommissionen undersøger i den anfægtede afgørelses 15. og 16. betragtning fællesskabsproducenternes salgspriser og fortjenester. I 17. betragtning drager den følgende konklusion:

»Hvad angår salgspriserne, kunne producenterne foretage en betydelig forhøjelse på trods af de konstaterede underbud. Argumentet om, at disse forhøjelser ikke var tilstrækkelige, kunne ikke efterprøves i nødvendigt omfang og forekom ikke relevant, for så vidt som priserne for to af de pågældende producenters vedkommende dikteredes af moderselskaberne, som fremstillede vaskemaskiner.

Selv om der således nok synes at have været tale om en vis forringelse af de finansielle resultater i løbet af undersøgelsesperioden, finder Kommissionen ikke grundlag for, at denne udvikling tilskrives den pågældende import.«

14. Sagsøgerne gør først gældende, at denne konklusion bygger på en begrundelse, som ikke opfylder kravene i EØF-Traktatens artikel 190, da fællesskabsproducenternes identitet ikke angives, og idet de påberåbte grunde delvis overlapper hinanden.

Som Domstolen understregede i dommen Nakajima All Precision mod Rådet [11] (præmis 14), følger det af fast praksis, at:

»Den begrundelse, som kræves i henhold til Traktatens artikel 190, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den fællesskabsmyndighed, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, dels således at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret.«

11 — Dom af 7.5.1991 (sag C-69/89, Sml. I, s. 2069).

Efter min opfattelse opfylder den begrundelse, Kommissionen har fremført i den anfægtede afgørelses 15., 16. og 17. betragtning, de betingelser, som er opstillet i Domstolens praksis. Fællesskabsproducenterne er ganske vist ikke nævnt ved navn i de pågældende afsnit. På grundlag af teksten er det dog muligt blandt de producenter, som er nævnt ved navn i den anfægtede afgørelses 5. betragtning at identificere de producenter, som afsnittene henviser til.

15. Sagsøgerne anfører dernæst, at begrundelsen for den i 17. betragtning anførte konklusion grundlæggende er ulogisk, idet der systematisk søges andre grunde til, at der forelå en »vis forringelse af fællesskabsproducenternes finansielle situation«, end at det skyldtes følgevirkningerne ved den pågældende import. En undersøgelse af de enkelte fællesskabsproducenters situation vil godtgøre denne mangel på logik. I den forbindelse har sagsøgerne navnlig anført, at Kommissionen, uanset at den anvendte det »samlede marked« ved fastlæggelsen af importens omfang, udtrykkelig antog, at en producents tab skyldtes indkøbspolitikken inden for den koncern, den pågældende producent tilhørte. Sagsøgerne har også gjort gældende, at stigningen i fællesskabsproducenternes salgspriser i undersøgelsesperioden ikke kan begrunde, at der ikke var forvoldt skade, for så vidt som denne stigning (på 3-4%) afspejlede stigningen i produktionsomkostningerne som følge af stigningen i verdensmarkedsprisen på kobber i 1989, hvorfor stigningen ikke kunne genoprette fællesskabsproducenternes finansielle situation.

16. Jeg vil i den forbindelse henvise til, at Fællesskabets institutioner råder over vide

skønsmæssige beføjelser ved vurderingen af komplicerede økonomiske forhold (jf. bl.a. præmis 86 i den nævnte dom i sagen Nakajima All Precision mod Rådet). Dette er bl.a. tilfældet, for så vidt angår valget og vurderingen af de økonomiske forhold, som er relevante ved fastlæggelsen af dumpingimportens følgevirkninger for fællesskabsproduktionen. I denne sag har Kommissionen tillagt det stor betydning, at fællesskabsproducenterne kunne forhøje deres priser i undersøgelsesperioden. Denne økonomiske faktor er udtrykkelig anført i den retningsgivende liste [12] i grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra c):

»— (5. led) priser (dvs. pristryk eller hindringer af prisstigninger, som ellers ville have fundet sted)«.

Sagsøgerne har med rette anført, at efter denne bestemmelse kan der konstateres en skade, selv om fællesskabsproducenternes salgspriser er steget, såfremt det fremgår, at denne stigning ville have været større, såfremt den påståede dumpingimport ikke havde foreligget. Visse fællesskabsproducenter har desuden under undersøgelsesperioden gjort gældende, at importen med oprindelse i Rumænien og i Tjekkoslovakiet havde forhindret dem i at sætte deres priser op i samme omfang, som deres produktionsomkostninger var steget. Det fremgår af den anfægtede afgørelses 16. betragtning, at Kommissionen har anført to grunde til at forkaste dette argument.

12 — Jf. dom af 5.10.1988, forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko mod Rådet, Sml. s. 5927, præmis 40.

17. Kommissionen anførte for det første, at den ikke kunne efterprøve dette argument, for så vidt som to virksomheder, der repræsenterer næsten halvdelen af produktionen i Fællesskabet (Sole og Nuova IB-MEI), ikke havde indgivet oplysninger om deres finansielle situation i årene forud for undersøgelsesperioden. Dette er væsentligt. Det fremgår nemlig af artikel 4, stk. 2, litra c), i grundforordningen, at importens følgevirkninger skal vurderes på baggrund af de *tendenser*, som fremgår af de økonomiske faktorer, som er taget i betragtning. Der kan derfor kun udledes relevante oplysninger om importens følgevirkninger, såfremt fællesskabsproducenternes finansielle situation på undersøgelsestidspunktet kan sammenlignes med deres situation de foregående år. En sådan sammenligning var navnlig vigtig i denne sag, hvor den pågældende imports omfang faktisk ikke var steget mellem 1986 og 1989.

Kommissionen har dernæst bemærket, at af de fire fællesskabsproducenter opnåede to fortjeneste og to led tab. Et af de to selskaber, som led tab (Nuova IB-MEI), var et datterselskab af en uafhængig producent, som opnåede fortjeneste (IB-MEI). Det andet selskab, som led tab (Sole), var en integreret producent. Kommissionen konstaterede, at sidstnævnte selskabs finansielle situation snarere var en følge af den pågældende koncerns indkøbspolitik end af den pågældende import. Sagsøgerne har ikke bestridt dette. De har blot understreget, at Kommissionen her støtter sig på, at producenten er integreret i en koncern, uanset at Kommissionen havde afslået at tage hensyn til denne situation ved vurderingen af importens markedsandel. Jeg kan ikke se på hvilket punkt, det skulle være selvmodsigende, at Kommissionen havde den holdning. Som jeg anførte i afsnit 9, har sagsø-

gerne selv bemærket, at importens *følgevirkninger* (generelt) kun kan vurderes på grundlag af det »frie marked«, da salg inden for en koncern ikke nødvendigvis udgør normale handelsmæssige transaktioner, og da de resultater, som fremkommer derved, derfor ikke nødvendigvis afspejler den økonomiske realitet.

18. For så vidt angår følgevirkningerne for produktionsomkostningerne på grund af stigningen i verdensmarkedsprisen på kobber, har Kommissionen under retsmødet anført, at det på grundlag af en kontrol af regninger, som blev betalt i undersøgelsesperioden, ikke kunne konstateres, at der havde været denne følgevirkning for alle fællesskabsproducenterne. Kommissionen har nemlig gjort gældende, hvilket sagsøgerne ikke har bestridt, at de priser, som blev faktureret til visse producenter i denne periode, ikke afspejlede den stigning i verdensmarkedsprisen på kobber, som samtidig indtrådte. Jeg mener derfor, at Kommissionen med rette kunne antage, at det ikke var godtgjort, at produktionsomkostningerne var steget i undersøgelsesperioden på grund af stigningen i prisen på kobber i samme periode. Sagsøgerne har desuden ikke fremført noget bevis, som kan rejse tvivl om Kommissionens konklusion på dette område.

19. På baggrund af det anførte mener jeg, at Kommissionen ikke overskred grænserne for sit skøn ved at konkludere, at det ikke kunne tilskrives den pågældende import, at fællesskabsproducenternes finansielle situation tilsyneladende var forringet.

Anbringendet vedrørende import med oprindelse i Bulgarien

20. I klagen over dumpingimporten gjorde erhvervsorganisationerne Kommissionen opmærksom på den trussel om skade, som importen af elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien indebar. Dette fremgår af et uddrag af klagen, der findes som bilag til stævningen:

»Importen fra Bulgarien er af nyere dato og for øjeblikket begrænset til Spanien. Der er dog al mulig grund til at antage, at der er risiko for, at importen snart vil nå samme omfang som importen fra Rumænien og fra Tjekkoslovakiet. Det ser nemlig ud til, at de bulgarske motorer er ved at blive typegodkendt hos en række større vaskemaskineproducenter i Spanien, Frankrig og i Italien. Når dette er sket (hvilket i gennemsnit tager et til to år), er det højst sandsynligt, at der vil blive afgivet store ordrer til importørerne af disse motorer. De første tilfælde af import, som man i øjeblikket er vidne til i Spanien, kan derfor anses for forløberen til bulgarsk indtrængen på fællesmarkedet, hvilket for Fællesskabets producenter indebærer en reel trussel om skade.«

Klagen indeholdt også en tabel, hvoraf det fremgik, at der i 1988 var importeret 50 000 elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien til Spanien.

Det fremgår af den anfægtede afgørelses 7. betragtning, at Kommissionen havde udelukket Bulgarien fra undersøgelsen, »fordi der ikke var konstateret nogen eksport fra dette land i 1988 og i undersøgelsesperioden«.

21. Sagsøgerne er af den opfattelse, at det var ubegrundet at udelukke eksporten med oprindelse i Bulgarien og kræver denne afgørelse annulleret.

Kommissionen gør gældende, at afgørelsen om at udelukke eksporten fra Bulgarien bygger på tre informationskilder. For det første fremgik det ikke af Eurostat's statistikker, at der forelå import af elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien. Desuden havde den bulgarske eksportør erklæret, at han ikke havde eksporteret til Fællesskabet i årene 1988 og 1989. Endelig havde det spanske toldvæsen bekræftet, at der hverken i 1988 eller i undersøgelsesperioden forelå import af elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien.

Sagsøgerne fremlægger ikke noget bevis for, at der blev importeret 50 000 elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien til Spanien i 1988, som det er anført i klagen over dumpingimporten. Desuden har de ikke bestridt det af Kommissionen anførte om, at der ikke var konstateret eksport af motorer med oprindelse i Bulgarien i undersøgelsesperioden.

Derfor er anbringendet vedrørende udelukkelsen af eksporten med oprindelse i Bulgarien ikke begrundet.

22. Det samme gælder det argument, som sagsøgerne har fremsat i replikken, om, at Kommissionen burde have kontrolleret, om der forelå import, ikke alene hos det spanske toldvæsen, men også hos det italienske og franske toldvæsen.

Kommissionen foretog en supplerende kontrol hos det spanske toldvæsen, idet den bulgarske eksportørs erklæring og Eurostat's oplysninger stred mod det af erhvervsorganisationerne fremførte om, at der var importeret 50 000 elektriske motorer til Spanien i 1988. Sagen indeholdt dog ingen holdepunkter for import til Italien eller Frankrig af elektriske motorer med oprindelse i Bulgarien, hvilket kunne have begrundet en supplerende kontrol. Det kan derfor ikke foreholdes Kommissionen, at den ikke foretog en sådan supplerende kontrol, for så vidt angår import til Italien og Frankrig.

Sammenfatning

23. Jeg foreslår Domstolen at frifinde sagsøgte og at pålægge sagsøgerne at betale sagens omkostninger.